

sygn. akt I C 2663/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

20 października 2023 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W. w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Janicki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 20 października 2023 roku w W.

sprawy z powództwa **miasta stołecznego W.**

przeciwko **J. K.**

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

P. z wartość przedmiotu sporu nie przekracza 4 000 zł, uzasadnienie sporządzono w skróconej formie stosownie do art. 505 § 8 § 4 k.p.c., ograniczając je do wyjaśnienia podstawy prawnej z podaniem przepisów prawa.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia o świadczenia okresowe przedawniają się z upływem 3 lat. Powód dochodził opłat rocznych za użytkowanie wieczyste za lata 2015, 2016, 2017 i 2018, wnosząc pozew 3 lipca 2023 r. (k. 18). W pozwie podano daty wymagalności odpowiednio 1.04.2015 r., 1.04.2016 r., 1.04.2017 r. i 1.04.2018 r. Oczywiste jest tym samym, że tak sformułowane roszczenia przedawniły się odpowiednio: 31.12.2018 r., 31.12.2019 r., 31.12.2020 r. i 31.12.2021 r., a więc przed wniesieniem pozwu.

Następnie powód pismem z 11 października 2023 r. (k. 33) usiłował dokonać zmiany powództwa, tj. wskazać, że nie dochodzi opłat rocznych za lata 2015, 2016, 2017 i 2018, tylko dopłaty zasądzonej wyrokiem sądu, co było jednak zgodnie z art. 505 § 1 k.p.c. bezskuteczne, jako że sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w którym niedopuszczalne są zmiany powództwa.

Abstrahując jednak od tego, nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko powoda, jakoby wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 marca 2017 r., IV C 670/16, prawomocnym z dniem 11 maja 2017 r., zasądzono jakąś „dopłatę” tj. innego rodzaju niż opłata roczna świadczenie, mające charakter jednorazowy. Przeciwnie, nie tylko z przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami (art. 79 ust. 5 i 8 u.g.n., por. również art. 78 ust. 4 u.g.n. i art. 77 ust. 2a u.g.n.), ale i z samej treści wyroku (k. 16) wynika niedwuznacznie, że świadczeniem, którego wysokość ustalił sąd, była opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego, m.in. za lata 2015, 2016, 2017 i 2018, a więc szandarowy przykład świadczenia o charakterze okresowym tj. cyklicznego i zależnego od czynnika czasu, przedawnialnego w 3-letnim terminie.

Oczywiście powód nie mógł dochodzić opłat rocznych w podwyższonej wysokości przed 11 maja 2017 r., kiedy uprawomocnił się wyrok sądu (art. 78 ust. 4 u.g.n.), jednakże w takim wypadku zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. 3-letni termin przedawnienia zaczął biec od 11 maja 2017 r., kiedy powód mógł najwcześniej dochodzić roszczenia od pozwanego, i upłynął 31 grudnia 2020 r. (jak chodzi o roszczenia z tytułu opłat rocznych za lata 2015, 2016 i 2017) oraz 31 grudnia 2021 r. (jak chodzi o roszczenia z tytułu opłaty rocznej za 2018 rok). W świetle art. 120 § 1 zd. 2 k.c. w zw. z art. 119 k.c. niezaskługująca na uwzględnienie jest koncepcja powoda, jakoby termin przedawnienia rozpoczął

bieg dopiero w momencie, kiedy wezwał pozwanego do zapłaty, a więc żeby początek biegu terminu przedawnienia był zależny od czynności wierzyciela.

Z.ądzenia:

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r. pr. M. K. przez umieszczenie w portalu informacyjnym,

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem, że w terminie 14 dni może wnieść apelację do Sądu Okręgowego w Warszawie za pośrednictwem tut. sądu.

W., 20 listopada 2023 roku asesor sądowy M. J.